

РЕШЕНИЕ

№ 1966

гр. София, 26.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 16.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **2622** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.156 и сл.ДОПК, вр. с чл. 96 от ЗМДГ.

Образувано е по жалба на [фирма] [населено място] срещу Ревизионен акт № СФР18-РД-77-88/06.11.2018 година, издаден от Е. К. К.- Началник отдел“ Ревизионен контрол“ при СО и М. Б. С.- главен инспектор по приходите-ръководител на ревизията, потвърден с Решение № СОД19- РД28-4/25.01.2019 година на Кмет на Столична община.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на атакувания ревизионен акт.Твърди се, че не се спори, че издаденият Ревизионен акт е издаден от компетентен орган и в предписаната от закона форма, че е налице обект, по отношение на който се дължи Данък върху недвижимите имоти и Такса битови отпадъци, но определеният размер на Данък сгради и Такса битови отпадъци е неправилен и незаконосъобразен, като неправилно е определена отчетната стойност на активите, а по отношение на такса битови отпадъци следва да отпадне компонента за сметосъбиране и сметоизвозване за 2015 година. Иска се отмяна на ревизионния акт.

В съдебно заседание,жалбоподателят- [фирма] редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК, се представлява от адвокат Т., редовно упълномощен, който поддържа жалбата на заявените основания и моли ревизионният акт да бъде

отменен. Заявява претенция за присъждане на разноски- само държавна такса и депозит за вещо лице, като не претендира адвокатско възнаграждение.

Ответникът по жалбата- Кмет на Столична община, редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от юрисконсулт Д., редовно упълномощена, която оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско овзнаграждение.

СГП редовно уведомена при условията на чл.138,ал.2 АПК не изпраща представител.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № СОА 16-РД-09-718/07.04.2016 година Кмет на Столична община определил за органи по приходите следните служители от състава на Столична общинска администрация, заемащи изброените длъжности в Дирекция ”Ревизии и събиране на вземания” при Столична община, които извършват производството по установяването, обезпечаването, събирането и контрол по вземанията от местни данъци и местни такси за битови отпадъци и такса за технически услуги, имащи правата и задълженията на административни органи по приходите- Директор на Дирекция” Ревизии и събиране на вземания”, Началници на отдели в Дирекция” Ревизии и събиране на вземания”, главните инспектори в отделите в Дирекция” РСВ”, старшите инспектор, инспекторите в отделите на Дирекция” РСВ”, главните експерти в отделите на Дирекция” РСВ”, старшите експерти и експертите в отделите на Дирекция” РСВ”.

Със Заповед №РД-154992/28.05.2015 година Кмет на Столична община преназначил М. Б. С. на длъжността-Главен инспектор в Отдел” Ревизионен контрол” към Дирекция” Ревизии и събиране на вземания” считано от 01.06.2015 година за неопределено време.

Със заповед № РД-15-1996/28.05.2015 година на Кмет на Столична [община] Й. е преназначена на длъжността- Главен инспектор в Отдел“ Ревизионен контрол и правно нормативно обслужване в Отдел“ Ревизионен контрол“, считано от 01.06.2015 година.

Със Заповед №СОА17-РД11170/01.11.2017 година Кмет на Столична община назначил Е. К. К. на длъжност Началник Отдел” Ревизионен контрол към Дирекция ”Ревизии и събиране на вземания” ,Направление ”Финанси и стопанска дейност”, считано от датата на заемане на длъжността - 07.11.2017 година.

С Разпореждане СФР17ВК66-6131/13.11.2017 година Директор на Дирекция” Ревизии и събиране на вземания” при Столична община определил Е. К. К. на длъжност- Началник отдел” Ревизионен контрол към Дирекция” Ревизии и събиране на вземания” при Столична община да упражнява компетентността по възлагане на ревизии и проверки за установяване на задълженията за местни данъци и такси в случай на отсъствие на Е. К. К. функциите на компетентен орган да се изпълняват от В. М. П. на длъжност – Главен инспектор по приходите.

Със Заповед за възлагане на ревизия №СФР18-РД-01-7/06.02.2018 година, Началник отдел“ Ревизионен контрол“- Е. К. К. възложил да бъде извършена ревизия на [фирма] [населено място], определил състава на ревизиращия екип- М. Б. С. на длъжност-Главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията, Е. А. Й. на длъжност—главен инспектор по приходите, обхвата на ревизията по видове

задължения и по периоди- Данък върху недвижимите имоти 01.01.2015 година-31.12.2017 година, Такса битови отпадъци 01.01.2015 година-31.12.2017 година, срока в който следва да завърши ревизията –3 месеца ,считано от датата на връчване на ЗВР.

Последната е връчена на по реда на чл.32 от ДОПК, чрез прилагане към досието на дата 10.03.2018 година.

Със Заповед № СФР18-РД72/23.04.2018 година на органа, възложил ревизията Е. К. К. е спряно производството по извършване на ревизия на [фирма] на основание чл.34,ал.-1, т.4 от ДОПК / по искане на ревизираното лице, за срок от 23.04.2018 година до 23.05.2018 година.

Заповедта за спиране на ревизионното производство е връчена на пълномощник на ревизирания данъчен субект на дата 30.04.2018 година/видно от разписката, неразделна част от Заповедта за възлагане на ревизия на лист 215 от делото/.

Със Заповед № СФР19-РД74-1/25.05.2018 година, органът, възложил ревизията – Е. К. на длъжност-Началник отдел“Ревизионен контрол“ възобновил ревизионното производство на [фирма] и определил срока за завършване на ревизията до 12.07.2018 година.

На 26.07.2018 година органите по приходите, включени в състава на ревизиращия екип съставили РД № СФР18- ТД-26-279/26.07.2018 година, с който предложили да бъдат установени задълженията на ревизирания данъчен субект по видове и по периоди, подробно посочени в него.

РД е връчен на пълномощник на управителя на ревизирания данъчен субект на 01.08.2018 година.

На 07.08.2018 година дружеството–жалбоподател депозирало Молба до ревизиращия екип, с която поискал удължаване срока за представяне на писмени възражения срещу съставения ревизионен доклад.

С Решение от 07.08.2018 година орган по приходите, включен в състава на ревизиращия екип удължил срока за представяне на писмено възражение срещу съставения РД до 15.09.2018 година.

На 17.09.2018 година дружеството- жалбоподател депозирало писмено възражение срещу съставения РД, в което подробно изложило несъгласието си с предложението за установяване.

На 06.11.2018 година, Е. К. К. на длъжност-Началник отдел Ревизионен контрол и М. Б. С. на длъжност- главен инспектор – ръководител на ревизията издали обжалвания РА №СФР18-РД-77-88, с който установили задълженията на ревизирания субект по видове и по периоди.

РА е връчен на 08.11.2018 година на представляващия ревизирания данъчен субект.

На 22.11.2018 година жалбоподателят депозирал жалба срещу издадения ревизионен акт до Кмет на Столична община .

С Решение №СОА- РД 28-4/25.01.2019 година Кмет на Столична община потвърдил обжалвания ревизионен акт.

Решението е връчено на пълномощник на управителя на ревизирания данъчен субект на дата 07.02.2019 година /видно от приложения по делото Протокол на лист 24 от делото.

На 21.02.2019 година дружеството жалбоподател депозирало жалба до АССГ срещу издадения РА.

По делото са приложени всички събрани в хода на ревизионното производство

доказателства , описани в 2 броя папки приложения.

Назначена е, изслушана и неоспорена от страните съдебно-счетоводна експертиза, като в заключението си вещото лице е дало подробен отговор на въпросите,поставени му като задача,а разпитан в съдебно заседание, експертът заявява, че поддържа заключението си .

Назначена е изслушана е неоспорена от страните съдебно-икономическа експертиза, като в заключението си вещото лице е дало подробен отговор на въпросите, поставени му като задача, а разпитан в съдебно заседание,експертът заявява, че поддържа заключението си.

Назначена е и съдебно- оценителска експертиза, неоспорена от страните, като вещото лице е отговорило на поставените му въпроси,а разпитано в съдебно заседание, заявява , че поддържа заключението си

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима ,подадена в преклузивния срок по чл.156,ал.1 ДОПК от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, жалбата се явява неоснователна.Съображенията за това са следните:

Установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служители на общинската администрация по реда на [Данъчно-осигурителния процесуален кодекс](#). Обжалването на свързаните с тях актове се извършва по същия ред по рагмунт от разпоредбата на чл.4,ла.1 от ЗМДТ.От своя страна,съгласно чл.4,ал.3 от ЗМДТ,в производствата по ал. 1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите, а в производствата по обезпечаване на данъчни задължения - на публични изпълнители.Служителите по ал. 3 се определят със заповед на Кмета на общината. В съответствие с разпоредбата на чл.4,ал.5 от ЗМДТ,кметът на общината упражнява правомощията на решаващ орган по [чл. 152, ал. 2](#) от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, а ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община - на териториален директор на Националната агенция за приходите.

Съгласно чл.110,ал.2 от ДОПК,ревизията е съвкупност от действия на органите по приходите, насочени към установяване на задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски,а проверката е съвкупност от действия на органите по приходите относно спазването на данъчното и осигурителното законодателство. С проверка могат да се установяват определени факти и обстоятелства от значение за задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски. С проверка не се установяват задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски на проверяваното лице- аргумент от алинея трета на чл.110 от ДОПК/като в правомощията на органа е да избере един от способите за контрол по постъпило искане за прихващане или възстановяване- или ревизия или проверка.

При проверката законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, съдът следва да извърши преценка дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма,спазени ли са процесуално-правните и материално правните разпоредби при издаването му-това са така наречените условия за редовно действие на ревизионния акт, залегнали в разпоредбата на чл.160,ал.2 ДОПК.

Обжалваният Ревизионен акт рег. № СФР-18-РД77-88/06.11.2018 година е издаден от компетентни органи- това е Е. К. К. на длъжност- Началник отдел” Ревизионен контрол/орган, възложил ревизията/ и М. Б. С. на длъжност- главен инспектор по

приходите. Между страните няма спор, а и от приложените по делото писмени доказателства се установява, че лицето Е. К. е заемал длъжността- Началник отдел” Ревизионен контрол”- орган по приходите към СО към датата на издаване на ЗВР и РА и е определен за орган, който може да възлага ревизии по реда на чл.112 от ДОПК въз основа на изрично разпореждане на Директор на Дирекция“ Ревизии и събиране на вземания“ при Столична община. Установено е още ,че лицето М. С. е заемала длъжността-Главен инспектор в Отдел “Ревизионен контрол“ към Дирекция“ Ревизии и събиране на вземания „към Столична община. Наред с това е установено още, че лицето Е. А. Й. е надлежно оправомощена от Кмет на Столична община с нарочна Заповед за орган по приходите, който да извършва производства по установяване, обезпечаването, събирането и контрола по вземанията за местни данъци и местните такса за битови отпадъци и такса за технически услуги и имащи правата и задълженията на административни органи по местни приходи.

Настоящият съдебен състав намира ,че ревизионният акт е издаден от органи по приходите, посочени в нормата на чл.119, ал.1 от ДОПК, в сила от 01.01.2013 година- органът, възложил ревизията и органът по приходите, определен за ръководител на ревизията. Безспорно тази промяна в органите, които могат да издават ревизионен акт водят и до промяна в самия ред за издаване на акта, както и до промяна в самата процедура по издаване на РА. Измененията на чл.119 от ДОПК, са в сила от 01.01.2013 година и засягат само и единствено образуваните след тази дата ревизионни производства. Ревизионното производство се образува с издаването на заповедта за възлагане на ревизия/ аргумент от разпоредбата на чл.112,ал.1 от ДОПК. В конкретния случай, ревизионното производство е образувано на дата 06.02.2018 година – след влизане в сила на цитираното изменение на нормата на чл.119,ал.1 от ДОПК и същото е приключило по реда на измененията, цитирани в тази правна норма, което обуславя и издаването на РА от компетентни органи по смисъла на сочената разпоредба. Настоящият съдебен състав намира ,че ревизионният акт е издаден от органи по приходите, посочени в нормата на чл.119, ал.1 от ДОПК, в сила от 01.01.2013 година- органът, възложил ревизията и органът по приходите ,определен за ръководител на ревизията-органът, възложил ревизията и органът по приходите, определен за ръководител на ревизията. Измененията на чл.119 от ДОПК, са в сила от 01.01.2013 година и засягат само и единствено образуваните след тази дата ревизионни производства. Ревизионното производство се образува с издаването на заповедта за възлагане на ревизия/ аргумент от разпоредбата на чл.112,ал.1 от ДОПК. В конкретния случай, ревизионното производство е първо и ревизионното производство е започнало на дата 06.02.2018 година, когато вече са били в сила измененията на нормата на чл.119 от ДОПК, при което и при всякакви обстоятелства на ревизионното производство, конкретно обжалваният ревизионен акт е издаден именно от органи по приходите, посочени в нормата на чл.119,ал.1 от ДОПК и то при действието на новата редакция в сила от 01.01.2013 година.

В конкретния случай, ревизионното производство е образувано на дата 06.02.2018 година с издаване на първата ЗВР – след влизане в сила на цитираното изменение на нормата на чл.119,ла.1 от ДОПК и същото е приключило по реда на измененията, цитирани в тази правна норма, което обуславя и издаването на РА от компетентни органи по смисъла на сочената разпоредба.Наред с това, в ТР № 5/2016 година по Тълкувателно дело № 10/2016 година на Общото събрание на ВАС, е посочено,

че“Според чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК ревизията може да се възлага от органа по приходите, определен от териториалния директор на компетентната териториална дирекция. Чл. 118, ал. 2 ДОПК разпорежда, че ревизионният акт се издава от органите по приходите, посочени в чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за Националната агенция за приходите. Според последната разпоредба това са служителите, заемащи длъжност „държавен експерт по приходите”, „държавен инспектор по приходите”, „главен експерт по приходите”, „старши експерт по приходите”, „експерт по приходите”, „главен инспектор по приходите”, „старши инспектор по приходите” и „инспектор по приходите”. Чл. 119, ал. 2 ДОПК (действаща редакция ДВ, бр. 82/2012 г., в сила от 01.01.2013 г.) разпорежда, че ревизионният акт се издава от органа възложил ревизията и ръководителя на ревизията, в 14-дневен срок от подаването на възражение или от изтичането на срока за подаване на възражение. Предишната редакция на текста (в сила до 01.01.2013 г.) предвижда органът възложил ревизията, да определи със заповед компетентния да издаде ревизионния акт орган по приходите. Нормата на чл. 119 ДОПК урежда конкретната процедура по издаването на ревизионния акт. Разликата в двете редакции на чл. 119, ал. 2 ДОПК – тази от първоначалното приемане на кодекса до 31.12.2012 г. и сега действащата от 01.01.2013 г. е в това, че при старата редакция определянето на конкретния орган, компетентен да издаде ревизионния акт, се случва в края на процедурата, а според сега действащата редакция това се определя в самото начало. И при предишната, и при сега действащата редакция на чл. 119, ал. 2 ДОПК, органът по приходите възложил ревизията, определя издателя на ревизионния акт. За да е налице валидно издаден ревизионен акт в общата хипотеза на чл. 119, ал. 2 ДОПК, последният следва да е издаден от две лица : 1. от орган по приходите, определен за ръководител на ревизията със заповедта за възлагането на ревизията и 2. от органа, имащ качеството на „възложил ревизията”, определен за това с акт на директора на компетентната териториална дирекция. Нормата на чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК не поставя изискване каква длъжност следва да заема определения от териториалния директор орган по приходите. Единственото условие е това лице да притежава качеството „орган по приходите”. Кой са органи по приходите е дефинирано в разпоредбата на чл. 7, ал. 1, т. 1 - 4 ЗНАП, в това число и лицата по т. 3 – директори на дирекции, началници на отдели и сектори – най-честият кръг от служители, определяни от териториалния директор за лица по чл. 112, ал. 2 ДОПК. Тълкуването на разпоредбите на чл. 118, ал. 2 и чл. 119, ал. 2 ДОПК води до извода, че нормата на чл. 118, ал. 2 дефинира какво представлява ревизионният акт и кой го издава по принцип, докато разпоредбата на чл. 119, ал. 2 ДОПК урежда конкретната процедура по издаване на ревизионния акт. Нормата на чл. 118, ал. 2 ДОПК е свързана със старата редакция на чл. 119, ал. 2 ДОПК, когато ревизионният акт се издава еднолично, поради което тя не е съобразена с изменението на разпоредбата в сила от 01.01.2013 г. По отменената вече редакция на чл. 119, ал. 2 ДОПК, издателят на акта е едноличен орган, като това не е органът възложил ревизията, и той следва да е в кръга на лицата, посочени в чл. 118, ал. 2 ДОПК. След изменението на чл. 119, ал. 2 ДОПК от 01.01.2013 г. ревизионният акт се издава съвместно от два органа – единият е органът възложил ревизията, а другият е ръководителят на ревизията. Изменението на разпоредбата касае както органа издател на акта, така и начина на определяне на издателя на акта: по отменената редакция с нарочна заповед, а по сега действащата редакция единият е определен по силата на закона и заповедта на териториалния директор - чл. 112, ал. 2, т. 1 във вр. с чл. 119, ал. 2 ДОПК, а вторият от първия

орган въз основа на заповедта за възлагане на ревизия – чл.113,ал.1,т.2 ДОПК.

Следователно разпоредбата на чл.119, ал. 2 ДОПК, в редакцията след 01.01.2013 г., определя качествата на лицата, които са компетентни да издадат ревизионния акт и при проверка за действителността на акта следва да се установи дали тези качества са налице. Не намира опора в закона тезата, че разпоредбите на чл. 118, ал. 2 и чл. 119, ал. 2 ДОПК следва да се прилагат кумулативно. Нормата на чл. 119, ал. 2 ДОПК в предишната си редакция (в сила до 01.01.2013 г.) не посочва изрично какви длъжности следва да заемат органите по приходите, които следва да издадат ревизионния акт. Нормата единствено поставя условие този орган да бъде посочен от този, чиято е компетентността по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК за възлагане на ревизия. След като в сега действащата разпоредба на чл. 119, ал. 2 ДОПК императивно са посочени лицата, които издават ревизионния акт, като липсва изрично оправомощаване на органа по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК (липсва изискване за издаване на заповед за определяне на компетентен орган 3.), то не е необходима и конкретизацията на длъжностното качество на органите, каквато конкретизация се прави от нормата на чл. 118, ал. 2 ДОПК. Ако има такава конкретизация, то тя се отнася единствено и само по отношение на лицата от ревизиращия екип, определени със заповедта по чл. 113, ал. 1, т. 2 ДОПК, но не и по отношение на лицето възложило ревизията, за което има единствено изискване да е орган по приходите по смисъла на чл. 7, ал. 1 ЗНАП. Сега действащата редакция на чл. 119, ал. 2 ДОПК няма по- тясно приложно поле от предишната редакция. Поради това не може да бъде изграден извод, че и двамата съставители на ревизионния акт следва да са в кръга на лицата, посочени в чл. 7, ал. 1, т. 4 ЗНАП. Според действалата до 01.01.2013 г. Редакция на чл. 119, ал. 2 ДОПК, ревизионният акт се издава само от едно лице, за чието оправомощаване се издава нарочна заповед, докато според сегашната редакция ревизионният акт се издава от две лица, едното от които е лицето възложило ревизията, а другото е лицето, което е било ръководител на екипа. Включването в кръга на тези лица на лицето възложило ревизията води до извод, че целта на изменението на закона е да се обезпечи участието на контролния орган, възлагащ ревизията, в крайния акт, с която приключва производството, за да се оптимизира качеството на процеса. Приетото изменение на чл. 119, ал. 2 ДОПК не стеснява приложното поле на разпоредбата. Разпоредбите на чл. 118, ал. 2 и чл. 119, ал. 2 ДОПК се намират в един и същ нормативен акт – ДОПК. Следователно те са равни по степен императивни норми, определящи компетентните лица да издават ревизионни актове. Под „досегашен ред” следва разбира издаването на ревизионни актове по висящи производства да продължи съобразно изискванията на чл.118,ал.2 във вр. с чл. 119, ал. 2 ДОПК в редакцията до 01.01.2013 г. С нормата на § 35,ал.1 от ПЗР на ЗИДДОПК – ДВ, бр. 82 от 2012 г., в сила от 01.01.2013 г., ясно е изразена волята на законодателя след 01.01.2013 г. ревизионните актове по новообразуваните производства да бъдат издавани от органите, определени по действащата редакция на чл. 119, ал. 2 ДОПК. Поради това не може да се твърди, че нормата на чл. 118, ал. 2 ДОПК въвежда ограничение по отношение на органите, издаващи ревизионния акт по чл. 119, ал. 2 ДОПК. Материалната компетентност за издаване на ревизионния акт по отношение на органа, който издава заповедта за възлагане на ревизията, произтича по силата на закона - чл. 119, ал. 2 ДОПК, а не по силата на заповедта на териториалния директор по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК. Поради това не намира подкрепа в закона тезата, че този орган има само процесуална

компетентност да издаде акта, а да няма материална такава“.

Р. акт е издаден в писмена форма и съдържа предвидените в чл.120,ал.1 ДОПК задължителни реквизити-името и длъжността на органа,който го издава,номер и дата,данни за ревизираното лице,обхвата на ревизията, извършените действия в ревизионното производство,мотиви за издаването му, разпоредителна част,в която са определени задълженията на ревизираното лице,пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва,подпис на органа по приходите,който го е издал.Към ревизионния акт е приложен ревизионен доклад,който е вътрешно служебен акт. Р. доклад е подписан от всички органи, които са участвали в ревизионното производство. В ТР №5 /22. 06. 2015 година на ВАС“ е посочено, че макар че ревизионният доклад е основен акт във фазата на извършване на ревизионното производство, той е процесуален акт по смисъла на чл. 21, ал. 5 АПК. Независимо че разпоредбата на чл. 120, ал. 2, изр. първо от ДОПК сочи, че той се прилага към ревизионния акт и е неразделна част от него, то от това не следва, че законодателят е предвидил изискване волята на издателя на ревизионния акт да се наслажда върху волята на съставителите на ревизионния доклад и в тази кумулативност на двете волеизявления да се упражнява съвместна компетентност за издаването на ревизионния акт“.

„Друг извод не следва от сезиращата функция на ревизионния доклад и свързаните с момента на издаването му срокове, тъй като уведомяването на органа, възложил ревизията, не е правопораждащ факт за възникването на компетентността за издаването на ревизионния акт. Тя не произтича от ревизионния доклад, а е нормативно установена и персонално определена, поради което пороците на ревизионния доклад не рефлектират върху валидността на ревизионния акт. В качеството си на процесуален акт ревизионният доклад е процесуална предпоставка за издаването на ревизионния акт, а при липса на процесуална предпоставка е налице неспазване на процесуалните разпоредби по смисъла на [чл. 160, ал. 2 ДОПК](#), но не и толкова тежък порок, който да обуслови извод за нищожност на РА. Р. доклад е подписан от всички органи по приходите. Разпоредбата на чл. 120, ал. 2 ДОПК, която предвижда, че ревизионният доклад е неразделна част от ревизионния акт, не дерогира систематично предхождащата я норма на чл. 120, ал. 1, т. 5 ДОПК, включваща сред задължителните реквизити на ревизионния акт наличието на мотиви за издаването му. И двете разпоредби са част от чл. 120 ДОПК, озаглавен „Съдържание на ревизионния акт“, а това сочи, че ревизионният доклад също е част от нормативно изискуемото се съдържание на ревизионния акт. При наличие на порок в законоустановената форма, изразяващ се в липса на мотиви, опорочаването също не е толкова съществено, че да се приравни с пълна липса на форма, а оттам и на волеизявление, поради което отново не мотивира извод за нищожност на издадения ревизионен акт.Горното обосновава заключението, че не е налице нищожност на ревизионния акт, ако в ревизионния доклад, който е неразделна част от него, не е спазено изискването на чл. 117, ал. 2, т. 10 ДОПК за полагане на подписи от всички органи по приходите, които са го съставили“.

Връчването на, ЗВР, РД и РА е станало при спазване на разпоредбата на чл. 29 ал.6 от ДОПК,според която съобщенията се връчват на лицето, негов представител или пълномощник, член на орган на управление или на негов служител, определен да получава книжа или съобщения. В конкретната хипотеза всички актове и съобщения са връчени или на пълномощник управител на ревизиран яданъчен субект, или по ерда ана чл.32 от ДОПК. На следващо място,в [ДОПК в частност в разпоредбата на чл.113, чл.117 и чл.120 не са конкретизирани начините на връчване на актовете, издавани в хода на ревизионното производство, но](#) следва да бъде отбелязано, че

разпоредбите за връчване и за удостоверяване на връчването на съобщения, се намират в общите разпоредби на ДОПК и са приложими и за останалите производства в Кодекса- аргумент от разпоредбата на чл.33 от ДОПК-Приложимост на разпоредбите-по реда и в сроковете, посочени в тази глава, се връчват всички подлежащи на връчване актове, документи и книжа, издавани от органите по приходите и публичните изпълнители,с изключение на актовете,документите и книгата за реализиране на административнонаказателната отговорност,за които се прилага [Законът за административните нарушения и наказания](#). С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че при връчване на актовете и съобщенията, издадени от органите по приходите в хода на ревизионното производство не са допуснати съществени нарушения, които са ограничили както правото на участие на ревизираното лице в производството, така и правото му на защита, и по никакъв начин не може да се говори за нищожен ревизионен акт.

При издаването му,органите по приходите са спазили процесуалното-правните разпоредби и най- вече на нормата на чл.114 от ДОПК. Ревизионното производство е първо, като със ЗВР от 06.02.2018 година е определен тримесечен срок за завършване на ревизията. По време на течение на срока, ревизионното производство е спряно за срок от един месец, и след това възобновено, като е определен нов срока за завършването му след възобновяването му. Ревизионното производство е приключило по реда и в сроковете, предвидени в ДОПК. Нещо повече дори ,РД е издаден в сроковете визирани в ДОПК- в частност на чл. 117,ал.1 от ДОПК,ревизионният доклад се съставя от ревизиращия орган по приходите не по-късно от 14 дни след изтичането на срока за извършване на ревизията.Дори и ревизионният доклад да е съставен след изтичане на този посочен срок, то това не го прави нищожен, нито пък лишава съставителите на РД от правото да го съставят, защото сроковете за съставянето на ревизионния доклад са инструктивни и с изтичането им не са погасява правото на съответните органи да го съставят.

При издаване на ревизионния акт са спазени материално- правните разпоредби на ЗМДТ и Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община, приета от СОС.

Правната регламентация на данък недвижимите имоти се намира в чл.4 и сл. от ЗМДТ. Размерът на данъка се определя от служители на общинската администрация /чл.4, ал.1 от ЗМДТ/, които имат правата и задълженията на органи по приходите /чл.4, ал.3 от ЗМДТ/ въз основа на подадена от данъчния субект декларации.Основа за изчисляване размера на данъка, е данъчната оценка на имота. В чл 10 от ЗМДТ (Изм. - ДВ, бр. 106 от 2004 г., в сила от 01.01.2005 г., доп. - ДВ, бр. 39 от 2011 г.) е посочено, че с данък върху недвижимите имоти се облагат разположените на територията на страната сгради и поземлени имоти в строителните граници на населените места и селищните образувания, както и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по [чл. 8, т. 1 от Закона за устройство на територията](#) и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон. В чл. 11 от ЗМДТ са визирани данъчно-задължените лица и това са собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти. В алинея втора/ дестваща към процесните периоди- (Доп. - ДВ, бр. 153 от 1998 г., изм. - ДВ, бр. 106 от 2004 г., в сила от 01.01.2005 г., доп. - ДВ, бр. 98 от 2010 г., в сила от 01.01.2011 г.) е доуточнено , че собственикът на сграда, построена върху държавен или общински поземлен имот, е данъчно задължен и за този имот или съответната част от него,а при учредено вещно право на ползване данъчно задължен е ползвателят.Не се облагат с данък поземлените имоти, заети от улици, пътища от републиканската и общинската

пътни мрежи и железопътната мрежа, до ограничителните строителни линии, както и поземлените имоти, заети от водни обекти, държавна и общинска собственост, земеделските земи и горите, с изключение на застроените земи - за действително застроената площ и прилежащия ѝ терен, недвижимите имоти с данъчна оценка до 1680 лв. включително. В чл. 13 от ЗМДТ изрично е посочено, че данъкът се заплаща независимо дали недвижимите имоти се използват или не. По аргумент от чл.14 ,ал.1 от ЗМДТ: изм. ДВ. бр.98 от 14 Декември 2010 година за новопостроените или придобитите по друг начин имоти собственикът, съответно носителят на ограниченото вещно право, уведомява за това писмено в 2-месечен срок общината по местонахождението на имота, като подава данъчна декларация за облагане с годишен данък върху недвижимите имоти, а когато собственикът, съответно носителят на ограниченото вещно право, е предприятие, в декларацията по ал. 1 се посочва и отчетната стойност и други обстоятелства, имащи значение за определянето на данъка. В чл.14,ал.3 от ЗМДТ(Изм. - ДВ, бр. 103 от 1999 г., в сила от 01.01.2000 г., изм. - ДВ, бр. 100 от 2005 г., в сила от 01.01.2006 г., предишна ал. 2 - ДВ, бр. 98 от 2010 г., в сила от 01.07.2011 г.) При промяна на някое обстоятелство, което има значение за определяне на данъка, данъчно задължените лица уведомяват общината по реда и в срока по ал. 1/ с подаване на нова декларация. Чл.19 от ЗМДТ регламентира определянето на данъка- Данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти по **чл. 10, ал. 1** към 1 януари на годината, за която се дължи и се съобщава на лицата до 1 март на същата година, а при промяна на данъчната оценка на имота през годината данъкът се определя върху новата оценка от месеца, следващ месеца на промяната. В случаите на промяна от общинските съвети на границите на зоните в населените места и категориите на вилните зони или на населените места данъкът се определя върху новата данъчна оценка от 1 януари на следващата година. По силата на алинея четвърта на чл.19 от ЗМДТ/ в редакцията действаща към ревизираните периоди/ - ДВ, бр. 95 от 2009 г., в сила от 01.01.2010 г.) -алинея 3, изречение първо не се прилага за нежилищните имоти, които са собственост на предприятията или върху които им е учредено ограничено вещно право на ползване. Чл.20 от ЗМДТ/ (Изм. - ДВ, бр. 109 от 2001 г., в сила от 01.01.2002 г., изм. - ДВ, бр. 100 от 2005 г., в сила от 01.01.2006 г.) сочи, че данъчната оценка на недвижимите имоти на гражданите се определя от служител на общинската администрация по норми съгласно **приложение № 2** в зависимост от вида на имота, местонахождението, площта, конструкцията и овехтяването и се съобщава на данъчно задължените лица. В чл.21 от ЗМДТ е регламентарано(1) (Доп. - ДВ, бр. 153 от 1998 г., изм. - ДВ, бр. 102 от 2000 г., в сила от 01.01.2001 г., изм. - ДВ, бр. 109 от 2001 г., в сила от 01.01.2002 г., изм. - ДВ, бр. 95 от 2009 г., в сила от 01.01.2011 г.), че данъчната оценка на недвижимите имоти на предприятията, е по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка съгласно **приложение № 2**, а за жилищните имоти - данъчната им оценка съгласно **приложение № 2**. При липса на счетоводни данни данъчната оценка се определя от служител на общинската администрация за сметка на данъчно задълженото лице. Данъчната оценка се определя от служител на общинската администрация и при наличие на счетоводни данни, определени в нарушение на приложимото счетоводно законодателство. Определянето на данъчната оценка се извършва по реда на **Данъчно-осигурителния процесуален кодекс**. По силата на <https://web6.ciela.net/FilterPractices/FilterSubItems?practiceButtonText=301:чл.%2028%20ал.%201;&documentId=2134174720&act=ЗАКОН%20ЗА%20МЕСТНИТЕ%20ДАНЪЦИ%20И%20АКСИ> чл.28 от ЗМДТ (1) (Доп. - ДВ, бр. 153 от 1998 г., изм. - ДВ, бр. 102 от 2000 г., в сила от 01.01.2001 г., изм. - ДВ, бр. 98 от 2010 г., в сила от 01.01.2011 г., изм. - ДВ, бр. 105 от 2014 г., в сила от 01.01.2015 г.)данъкът върху недвижимите имоти се плаща на две

равни вноски в следните срокове: до 30 юни и до 31 октомври на годината, за която е дължим, а на предплатилите до 30 април за цялата година се прави отстъпка 5 на сто. При прехвърляне на недвижим имот или при учредяване на вещни права върху недвижим имот дължимият до прехвърлянето/учредяването данък, включително за месеца на прехвърлянето учредяването, се заплаща от прехвърлителя/учредителя преди прехвърлянето/учредяването. Данъкът върху недвижимите имоти постъпва в приход на бюджета на общината, на територията на която се намира имотът. Данъкът, дължим от концесионера за имот, разположен на територията на повече от една община, постъпва в приход на общината, на чиято територия е по-голямата част от имота.

Данък върху недвижимите имоти е публично държавно вземане и неговата законоустановеност е регламентирана в чл.60 от Конституцията .

В конкретния случай от доказателствата по делото е видно, че дружеството – жалбоподател притежава нежилищен недвижим (позем-лен) имот – земя с идентификатор 68134.4338.1797 с площ от 14410 кв.м., УПИ I, кв. 92, м. О. купел, придобит с Договор № 085-07/29.03.2012г., находящ се на територията на Столична община, в район „О. Купел“, [улица], като Съгласно Договор № 085-07 за продажба на общински нежилищен имот чрез публичен търг с явно наддаване, от 29.03.2012г., сключен между Столичен общински съвет, в качеството му на „продавач“ и „В.“ ЕО ОД, в качеството му на „купувач“, продавачът продава на купувача позем-лен имот с идентификатор 68134.4338.1797, площ 14410 кв.м., съставляващ УПИ-1, кв. 92, м. „О. купел“ по действащия ПУП, заедно с построените в поземления имот 13 броя сгради с идентификатори 68134.4338.1797.1 до 13. Цената на обекта по договора, достигната на проведения в [населено място] на 09.11.2011г. публичен търг с явно наддаване, възлиза на 8800000,00 лв. без начислен ДДС. Крайната цена на обекта по договора възлиза на 9366544,00 лв., в която се включва и начислен ДДС в размер на 566544,00 лв. върху сумата от 2832720,00 лв., представляваща частта от цената на обекта за облагаемата част от прилежащия терен (чл. 1 и 4 от договора), том I/273 – 5 и на тази плоскост е данъчно задължено лице за притежавания от него недвижими имот.

[фирма] е подал първична Декларация по чл. 14 от ЗМДТ, вх. № [ЕГН]/21.06.2012г. (копие не е представено от ОП „О. купел“), разпечатка от ПП „М.“, като е декларирана е земя с площ 14410 кв.м., от които застроена 6193 кв.м., техническа инфраструктура, отчетна стойност 3 399 264,00 лв. Общата отчетна стойност на имотите от декларацията е в размер на 7494724,00 лева. От доказателствата по делото, както и от заключението на вещното лице, изготвило съдебно- счетоводната експертиза, неоспорена от страните, което настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвено е видно, че е извършена преоценка на ДМА чрез Експертна оценка за определяне справедливата стойност на оценяван обект за финансовата отчетност- Обект: Тринадесет броя сгради, построени в поземлен имот (ПИ) № 68134.4338.1797, в [населено място], район „О. купел“, с площ от 14408 кв.м. по скица, а по АДС 14410 кв.м., м.10.2015 година, Доклад за определяне на справедливата стойност на обекта за нуждите на финансовата (счетоводната) отчетност с Изпълнител: Консорциум [фирма] и сертифициран независим оценител Н. В. А.. Използвани методи: Метод на амортизираната възстановителна стойност с отчитане на пазарните условия и Метод на сравнителната стойност. Справедливата стойност на оценявания обект Тринадесет броя сгради построени в ПИ № 68134.4338.1797, С., „О. купел“ с площ от 14408 кв.м., е общо 4827000,00 лв. (2468000,00 евро), в т.ч. Дворно място 761000, 00 лв. (389000,00 евро), към датата на оценката 10.11.2015г. том II/480,499. Според данните от Доклад за определяне на пазарна стойност на недвижимо имущество: Тринадесет броя сгради, изградени в

поземлен имот (ПИ) с идентификатор 68134.4338.1797, с площ от 14408 кв.м., по скица на ПИ и площ от 14410, по Акт за частна общинска собственост, находящ се в [населено място], район „О. купел”, [улица], изготвен от [фирма] С., м.12.2015г., пазарната стойност на оцененото недвижимо имущество възлиза на 4482764,00 лв. (2292000,00 евро), в т.ч. Сграден фонд 2651090 лв. (1355481 евро) и Поземлен имот (ПИ) – земя 1831674,00 лв. (936520,00 евро). Пазарната оценка на имота е изготвена по: Разходен подход, Метод на амортизируема възстановителна стойност – за определяне на пазарната стойност на сградния фонд и Пазарен подход, Сравнителен метод – за определяне на пазарната стойност на прилежащия поземлен имот, том I/285 до 287, 298, 305 по делото. Вещото лице е посочило, че според данните от Експертно становище за определяне на стойност на данъчна оценка /съгласно Закона за местните данъци и такси ЗМДТ в сила от 01.01.1998г., отразена деноминацията от 05.07.1999г. и последващи промени/ за недвижимо имущество: Тринадесет броя сгради, изградени в поземлен имот (ПИ) с идентификатор 68134.4338.1797, с площ от 14408 кв. м., по скица на ПИ и площ от 14410, по Акт за частна общинска собственост, находящ се в [населено място], район „О. купел”, [улица], изготвено от [фирма], [населено място], м.03.2016г., стойност на данъчна оценка към 22.03.2016г. общо за Сгради 8082539,72 лв., Земя 926470,78 лв., или всичко: 9009010,50 лв. Данъчната оценка на имота е изготвена по реда на ЗМДТ, Приложение № 2 „Норми за данъчна оценка на недвижими имоти”, том II/431, 443, 470 по делото, а определената справедлива стойност на имота, съгласно Експертната оценка от м.10.2015г., е 4827000,00 лв. (2468000,00 евро), в т.ч. Дворно място 761000,00 лв. (389000,00 евро), към датата на оценката 10.11.2015г.Определената пазарна стойност на имота, съгласно доклад от м.12.2015г., е 4482764,00 лв. (2292000,00 евро), в т.ч. Сграден фонд 2651090 лв. (1355481 евро) и Поземлен имот - земя 1831674,00 лв. (936520,00 евро).Определената данъчна оценка на имота, съгласно Експертно становище от м.03.2016г., е 9009010,50 лв., в т.ч. Сгради 8082539,72 лв., Земя 926470,78 лв. (към 22.03.2016г.). Данъчните оценки на имота, генерирани (калкулирани) в масива на СО - ОП, р-н „О. купел”, Партида 7217F49711, са изготвени по реда на ЗМДТ, Приложение № 2 „Норми за данъчна оценка на недвижими имоти”-данъчен период 01.01.2015г. – 31.12.2015г., документ [ЕГН] – основна – 24.01.2015г. Данъчна оценка на имота 17154236,00 лв. в т.ч. земя 670284,00 лв., издадена на 21.02.2018г. от СО - ОП, том II/357 по делото, данъчен период 01.01.2016г.–31.12.2016г., документ [ЕГН] – основна – 09.01.2016г. Данъчна оценка на имота 15128202,00 лв. в т.ч. земя 596552,80 лв., издадена на 21.02.2018г. от СО - ОП, том II/358 по делото,данъчен период 01.01.2017г.–31.12.2017г., документ [ЕГН] – основна – 28.01.2017г. Данъчна оценка на имота 9020799,00 лв., в т.ч. земя 596552,80 лв., издадена на 21.02.2018г. от СО - ОП, том II/356 по делото.

Съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗМДТ и чл. 17, ал. 1 от НОРМД, данъчната оценка на недвижимите нежилищни имоти на предприятията е по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка съгласно Приложение № 2 („Норми за данъчна оценка на недвижими имоти”) от ЗМДТ. От данните в т. 3 е видно, че всички стойности (покупна, справедлива, пазарна) на база договор и експертни оценки и преценки (становища), са по-високи от определената от СО-ОП данъчна оценка, по реда на ЗМДТ - Приложение № 2. Вещото лице сочи, че подадена е от [фирма] коригираща Декларация по чл. 14 от ЗМДТ, вх. № [ЕГН]/29.12.2015г., въз основа на променени отчетни стойности на имотите, съгласно Оценителски доклад от м.12.2015г. Отчетна стойност на земята 1831674,00 лв. Общата стойност на всички имоти от декларацията, е в размер на 4166954,00 лв., том I/223, 232, 237 по делото.Подадена е от [фирма] коригираща Декларация по чл. 14 от ЗМДТ, вх. № [ЕГН]/07.04.2016г.,

въз основа на променени отчетни стойности на имотите, съгласно експертно становище за определяне на стойността на данъчната оценка от м.03.2016г. и промяна на Кх. Отчетна стойност на земята 926470,78 лв. Общата стойност на всички имоти от дек-ларацията е в размер на 8168114,57 лв., том I/247, 269 по делото, Подадена е от [фирма] и коригираща Декларация по чл. 14 ЗМДТ, вх. № [ЕГН]/11.04.2016г., но не касае земята, том I/306, 320.

Съгласно Договор № 085 - 07 от 29.03.2012г., покупната стойност (цена на придобиване) на поземления имот с идентификатор 68134.4338.1797, площ 14410 кв.м., съставляващ УПИ-1, кв. 92, м. „О. купел” по действащия ПУП, заедно с построените в поземления имот 13 броя сгради с идентификатори 68134.4338.1797.1 до 13, възлиза на 8800000,00 лв. в т.ч. земя 2832720,00 лв. А, съгласно Експертна оценка (Доклад) за определяне на справедливата стойност на обекта за нуждите на финансовата (счетово-дната) отчетност: Справедливата стойност на оценявания обект Тринадесет броя сгради построени в ПИ № 68134.4338.1797, [населено място], „О. купел” с площ от 14408 кв.м., е общо 4827000,00 лв. (2468000,00 евро) в т.ч. Дворно място 761000,00 лв. (389000,00 евро), към датата на оценката 10.11.2015 година, като Земята е групирана в счетоводна сметка 207, подсметка 207/1-„поземлен имот“ със следните стойности- 2832 720 лева към 01.01.2015 година, 761 000 към 01.01.2016 година, 716 000 лева към 01.01.2017 година., но не се установяват данни по документи за внесени суми за ДНИ, ТБО за процесните години. Вещото лице А. посочва , че ДНИ за Поземлен имот-земя, е определен с РА върху данъчна оценка (покупна стойност – цена на придобиване), ТБО е определена върху основа – покупна стойност (цена на придобиване) на имота, а именно 2832720 лв.

От доказателствата по делото се установява, че в Търговския регистър при АВ жалбоподателят няма обявени ГФО за ревизираните периоди, като е декларирал, че е предприятие, което не извършва стопанска дейност за 2015 и 2017 година, а Съгласно Договор № 085 - 07 от 29.03.2012г., [фирма] е закупило поземлен имот с идентификатор 68134.4338.1797, с площ 14410 кв. м., съставляващ УПИ-1, кв. 92, м. „О. купел” по действащия ПУП, заедно с построените в поземления имот 13 броя сгради с идентификатори 68134.4338.1797.1 до 13. Покупната стойност (цена на придобиване) на имота възлиза на 8800000,00 лв. в т.ч. земя 2832720,00 лв. Стойността на имота е отразена по дебита на с/ка 207 „Разходи за придобиване на дълго-трайни материални активи” (ДМА). От Обратната ведомост е видно, че на 01.01.2015г., с/ка 207 „Разходи за придобиване на дълготрайни материални активи” (ДМА) е с начално дебитно салдо в размер на 8800000,00 лв. От Дневник на с/ка 207 се вижда аналитичност, в т.ч. 207/01 „Поземлен имот” 2832720,00 лв., 207/02 „Сгради с акт 16” 4095460,00 лв. и 207/03 „Сгради без акт 16” 1871820,00 лв. Едновременно с това, се води и с/ка 616 „Разходи за придобиване на ДМА” (дълготрайни материални активи), която с/ка на 01.01.2015г. е с начално дебитно салдо в размер на 2212988,74 лв. Сал-дата по двете разходни с/ки, взети заедно, са в размер на 11012988,74 лв., или 11013 хил.лв., колкото са представени в статия „Предоставени аванси и дълготрайни материални активи (ДМА) в процес на изграждане”, група II „Дълготрайни материални активи”, раздел Б „Нетекущи (дълготрайни) активи” на Актива на Счетоводния баланс към 31.12.2015г., колона Предходна година, което означава към 31.12.2014г. (01.01.2015г.). Вещото лице сочи, че според методологията на счетоводната отчетност, примерния Сметкоплан и характеристиката на счетоводните с/ки и тяхната кореспонденция, чрез с/ка 207 „Разходи за придобиване на дълготрайни материални активи” се отчитат: фактически извършени разходи за строителство на различни обекти по стопански начин и чрез възлагане; разходи за доставка и монтаж на дълготрайни активи; разходи за придобиване на машини, съоръжения и оборудване, предназначени за строящи се

обекти; изплатени суми за про-учване и проектиране; др. разходи за придобиване на дълготрайни активи.

Сметка 207 се дебитира: 1. С разходите за строителство по стопански начин срещу кредитиране на сметки от група 60 Разходи по икономически елементи. 2. С начислените суми на изпълнители - предприемачи при строителство чрез възлагане срещу кредитиране на сметки от група 40 Доставчици и свързани с тях сметки. 3. С разходите, свързани с доставката и монтажа на дълготрайни материални активи, срещу кредитиране на сметки от групи 40 Доставчици и свързани с тях сметки или 60 Разходи по икономически елементи. 4. Със стойността на машините и съоръженията, доставени за строящи се обекти, срещу кредитиране на сметки от група 40 Доставчици и свързани с тях сметки. 5. С изплатените възнаграждения и хонорари за проучване и проектиране на обекти срещу кредитиране на сметки от група 40 Доставчици и свързани с тях сметки. 6. С други разходи извършени за придобиване на дълготрайни материални активи, които могат пряко да се отнесат към съответните обекти, срещу кредитиране на сметки от групи 40 Доставчици и свързани с тях кореспондиращи сметки.

Сметка 207 се кредитира при въвеждане в действие или в експлоатация на придобитите дълготрайни материални активи срещу дебитирание на сметки от група 20 Дълготрайни материални активи. Извършените разходи, дължащи се на неефективност (престои, трудови спорове и други), не се отчитат по сметка 207, а се отразяват като разходи за текуща дейност. При доставка на дълготрайни активи, неизискващи монтаж, те се отчитат направо по съответни сметки от група 20 Дълготрайни материални активи, а в счетоводната практика, в индивидуалния (вътрешен) сметкоплан на предприятието, се включва едната от тях (207 или 616), но не и двете с/ки 207 и 616 едновременно, както се установява при [фирма]. В този смисъл, не следва, но ако присъстват по някаква причина в Сметкоплана и двете с/ки едновременно, то те не могат да бъдат кореспондиращи по между си, защото подобно счетоводно записване не води до счетоводен ефект за предприятието, а се преместват само обороти между двете сметки.

При придобиване на актив (ДМА) чрез покупка, този актив би следвало да се запише директно по сметка от група 20 „Дълготрайни материални активи“ (ДМА) и по-специално в случая, по дебита на с/ка 201 „Земни (терени)“ относно поземления имот (земя) и по дебита на с/ка 202 „Сгради и конструкции“ относно сградния фонд в поземления имот, а не заедно в една с/ка (земя и сгради), тъй като земята е неамортизируем актив. Когато придобиването на ДМА е съпроводено с разходи за привеждането му в работно състояние (в годност за експлоатация) може да се използва калкулационната с/ка 207 или 616 „Разходи за придобиване на ДМА“, като с набраните разходи се увеличава първоначалната стойност на актива, запишеден в с/ки за ДМА с покупната си стойност (цена на придобиване), а от Обратната ведомост и Счетоводния баланс на [фирма] до 2017г. включително не е запишеждан активът Земя и сгради, като ДМА. Стойността на закупения недвижим имот (земя и сгради) по Договор № 085-07 от 29.03.2012г., е отнесена и се числи по дебита на с/ка 207 „Разходи за придобиване на дълготрайни материални активи“. Началното салдо по дебита на с/ка 207 в Обратната ведомост за 2015г. е 8800000,00 лв. В същото време, с/ка 616 „Разходи за придобиване на ДМА“ (дълготрайни материални активи) е с начално салдо по дебита на с/ката 2212988,74 лв., които по обяснения от дружеството са „финансови разходи, свързани с осигуряването на средства за закупуването на имота, а именно лихви“ (I/158). Във връзка с Експертна оценка (Доклад) за определяне на справедлива стойност на обекта за нуждите на финансовата (счетоводна) отчетност: и определената Справедлива стойност на оценявания обект Тринадесет бр. сгради построени в ПИ № 68134.4338.1797, С., „О. купел“ с площ от 14408 кв.м., в размер на 4827000,00 лв.

(2468000,00 евро) в т.ч. Дворно място 761000,00 лв. (389000,00 евро), към датата на оценката 10.11.2015г., според Оборотната ведомост и Дневника на с/ка 207, през отчетен период 2015г., е взето счетоводно записване по дебита на с/ка 616 „Разходи за при-добиване на ДМА” (дълготрайни материални активи) срещу кредитиране на с/ка 207 „Разходи за придобиване на дълготрайни материални активи” с 3973000,00 лв. (207/01 - 2072720 лв., 207/02 - 913460 и 207/03 - 987820 лв.) При това положение, към 31.12.2015г. дебитното салдо по с/ка 207 „Разходи за придобиване на дълготрайни материални активи”, в което се намира покупната стойност (цена на придобиване) на актива (ДМА), от 8800000,00 лв., в т.ч. 207/01 „Поземлен имот” 2832720,00 лв., 207/02 „Сгради с акт 16” 4095460,00 лв. и 207/03 „Сгради без акт 16” 1871820,00 лв., е сведено до 4827000,00 лв., в т.ч. 207/01 „Поземлен имот” 761000,00 лв., 207/02 „Сгради с акт 16” 3182000,00 лв. и 207/03 „Сгради без акт 16” 884000,00 лева и с пренасянето със счетоводно записване на оборот 3973000,00 лв. от с/ка 207 по с/ка 616, практически не е постигнат никакъв счетоводен ефект. Салдата по двете разходни с/ки взети заедно към 01.01.2015г. са в размер на 11012988,74 лв. (8800000,00 + 2212988,74) и към 31.12.2015г. са също толкова, а именно в размер на 11012988,74 лв. (4827000,00 + 6185988,74). По тази причина, без промяна остават 11013 хил.лв., представени в статия „Предоставени аванси и дълготрайни материални активи в процес на из-граждане”, група II „Дълготрайни материални активи”, раздел Б „Нетекущи (дълготрайни) активи” на Актива на Счетоводния баланс, към 31.12.2015г. Счетоводното записване видимо е с цел осчетоводяване на преоценка, но поради методологическа или друга грешка, целта не е постигната. Един имот (особено при покупка на земя) и друг актив, първо трябва да се запише по с/ка от група 20, за да възникне (да се заведе) като актив, с неговата първоначална стойност (цена на придобиване + евентуални раз-ходи по въвеждането му в експлоатация) и след това, при необходимост да се преоценява. С преоценката (подценка, обезценка) на имота се намалява неговата балансова (отчетна) стойност, за сметка на осчетоводяването на текущ разход по с/ка от група 60 „Разходи по икономически елементи”. С/ ките от група 60 се приключват със с/ките от група 61 „Разходи за дейност-та”. Те също се приключват със с/ки от група 70 „Приходи от продажби”, които са резултативни и в края на отчетния период се приключват със с/ка 123 „Печалби и загуби от текущата година”. В този смисъл, една преоценка (подценка, обезценка) на актив, ще се отрази на резултата от дейността.

В Оборотната ведомост на [фирма] към 31.12.2016г. и 31.12. 2017г., салдата по двете разходни с/ки, които взети заедно, са в размер на 11012988,74 лв. (4827000,00+6185988,74) остават без промяна. Без промяна остават и 11013 хил.лв. в статия „Предоставени аванси и дълготрайни материални активи в процес на изграждане”, гр. II „Дълготрайни материални активи”, раздел Б „Нетекущи (дълготрайни) активи” на Актива на Баланса. В Счетоводния баланс и Оборотната ведомост на [фирма] за 2015г., 2016г. и 2017г. няма заведени активи – ДМА (земя и сгради), има само разходи по придобиване на ДМА. С/ка 241 „Амортизация на ДМА” е без движение (няма осчетоводяване на амортизации). Видно от Отчета за приходите и разходите (ОПР), дружеството не е отчетло приходи и разходи от дейност през 2015г., 2016г. и 2017г. В този смисъл, ако беше осчетоводило разходи по преоценка (подценка, обезценка), или разходи за аморти-зации, щеше да акумулира отрицателни резултати (загуби) от дейността.

Не се установяват данни за подадена коригираща Декларация по чл. 14 от ЗМДТ, във връзка с Експертната оценка (Доклад) за определяне на справедлива стойност на обекта за нуждите на финансовата (счетоводна) отчетност: и определената Справедлива стойност на оценявания обект Три-надесет бр. сгради построени в ПИ № 68134.4338.1797, С., „О. ку-пел” с площ от 14408 кв.м., в размер на 4827000,00 лв.

(2468000,00 евро), в т.ч. Дворно място 761000,00 лв. (389000,00 евро), към датата на оценката 10.11.2015г., по която е взето счетоводното записване, посочено на стр. 22. Видно от Счетоводния баланс и Оборотната ведомост на [фирма], не са осчетоводявани амортизации на активи (ДМА) в отчетен период 2015г., 2016г. и 2017г. Ако имаше такива, те биха намерили отражение по дебита на с/ка 603 „Разходи за амортизации” срещу кредитиране на с/ка 241 „Амортизация на ДМА”. С/ките за приходи и разходи са с нулеви обороти, а с/ката за амортизация на активи е със старо салдо, което не касае процесния имот и е без движение. ОПР на [фирма] е с нулеви приходи и разходи и нулев резултат от дейността, за посочените периоди. Стойността на процесния имот (земя и сграда) е по дебита на с/ка 207 „Разходи за придобиване на дълготрайни материални активи”, като част от нея е прехвърлена в с/ка 616 „Разходи за придобиване на ДМА”. Не е заприходен (заведен) в с/ки от гр. 20 като Дълготраен материален актив.

Във връзка с Експертна оценка (Доклад) за определяне на справедлива стойност на обекта за нуждите на финансовата (счетоводна) отчетност: и определената Справедлива стойност на оценявания обект Тринадесет бр. сгради построени в ПИ № 68134.4338.1797, С., „О. купел” с площ от 14408 кв.м., в размер на 4827000,00 лв. (2468000,00 евро) в т.ч. Дворно място 761000,00 лв. (389000,00 евро), към датата на оценката 10.11.2015г., според Оборотната ведомост и Дневника на с/ка 207, през отчетен период 2015г., е взето счетоводно записване по дебита на с/ка 616 „Разходи за придобиване на ДМА” (дълготрайни материални активи) срещу кредитиране на с/ка 207 „Разходи за придобиване на дълготрайни материални активи” с 3973000,00 лв. (207/01 - 2072720 лв., 207/02 - 913460 и 207/03 - 987820 лв.) и при това положение, към 31.12.2015г. дебитното салдо по с/ка 207 „Разходи за придобиване на дълготрайни материални активи”, в което се намира покупната стойност (цена на придобиване) на актива (ДМА), от 8800000,00 лв., в т.ч. 207/01 „Поземлен имот” 2832720,00 лв., 207/02 „Сгради с акт 16” 4095460,00 лв. и 207/03 „Сгради без акт 16” 1871820,00 лв., е сведено до 4827000,00 лв., в т.ч. 207/01 „Поземлен имот” 761000,00 лв., 207/02 „Сгради с акт 16” 3182000,00 лв. и 207/03 „Сгради без акт 16” 884000,00 лв. ДНИ за Поземлен имот-земя, е определен с РА върху данъчна оценка (покупна стойност – цена на придобиване), ТБО е определена върху основа – покупна стойност (цена на придобиване) на имота, а именно 2832720 лв.

*Изискванията относно признаването на определени имоти и отчитането им като такива, а също и избор на модел за отчитане на инвестиционните имоти са посочени в МСФО №40 **Инвестиционни имоти, като** в § 56 от МСФО №40 е пояснено, че след първоначалното признаване, предприятието, което избира модела на цената на придобиване, оценява всички свои инвестиционни имоти в съответствие с изискванията на **МСС 16** Имоти, машини и съоръжения за този модел, различни от тези, които отговарят на критериите за друга класификация. В § 5. (Изм. - Регламент (ЕО) № 70/2009, ОВ L 21, 24/01/2009, РЕГЛАМЕНТ (ЕО) №2017/1986, ОВ L 291, 09/11/2017) от МСС 16 е посочено, че предприятие, което използва модела на цената на придобиване за инвестиционни имоти, съгласно МСС 40 Инвестиционни имоти използва модела на цената на придобиване и в настоящия стандарт /№16/ за притежаваните инвестиционни имоти, а в § 30 от МСС 16 Имоти, машини и съоръжения е доуточнено, че след признаване като актив дадена позиция от имоти, машини и съоръжения **се отчита по нейната цена на придобиване минус натрупаната амортизация и натрупаните загуби от обезценка.***

Модел на преоценка §31. (Изм. - Регламент (ЕО) № 1274/2008, ОВ L 339, 18/12/2008) След първоначалното признаване за актив всеки имот, машина и съоръжение, чиято справедлива стойност може да се оцени надеждно, **се отчита по преоценена стойност, която е справедливата стойност на актива към датата на преоценката**

минус всички последвали натрупани амортизации, както и последвалите натрупани загуби от обезценка. Преоценките се правят достатъчно редовно, за да се гарантира, че балансовата сума не се различава съществено от тази, която би била определена при използването на справедливата стойност към датата на счетоводния отчет за финансово състояние. В счетоводен стандарт №4-Отчитане на амортизациите и МСС №16 Имоти, машини и съоръжения са дадени легални определения на различни понятия. **Отчетна стойност** – това е стойността, по която активът се води счетоводно в предприятието. Тя може да бъде историческата цена на придобиване при счетоводното завеждане на актива или обезценената/преоценената стойност на актива, когато е извършена оценка след първоначалното му счетоводно завеждане;

Балансова стойност е стойността, по която активът се отразява в счетоводния баланс. Тази стойност представлява разликата между отчетната стойност и начислената до момента амортизация на амортизируемия актив. Тя не може да бъде по-ниска от остатъчната стойност на актива;

Остатъчна стойност - предполагаемата стойност, която предприятието очаква да получи от амортизируем актив при изтичането на срока му на годност след извеждането му от употреба. Тази стойност зависи от вида на сделката по извеждането на актива - продажба, замяна, подмяна с доплащане, бракуване и т.н.

Справедлива стойност - цената, получена за продажбата на актив или платена за прехвърлянето на пасив в обичайна сделка между пазарни участници към датата на оценяване. (вж. МСФО 13 "Оценяване по справедлива стойност").

Възстановима стойност е по-високата от справедливата стойност на даден актив, намалена с разходите за продажбата и неговата стойност в употреба.

Полезен живот: периодът, през който един актив се очаква да бъде наличен за използване от предприятието или броят на произведените или подобни единици, които се очаква предприятието да получи от актива;

Загуба от обезценка - сумата, с която балансовата стойност на актива надвишава неговата възстановима стойност.

Амортизация - разходът, признат за отчетния период, получен в резултат на разсрочване на амортизируемата стойност на даден актив през предполагаемия му срок на годност / периодът, през който се предполага, че амортизируемият актив ще бъде използван от предприятието/.

Амортизируема стойност - стойността на амортизируемия актив, която подлежи на амортизация през предполагаемия му срок на годност. Тази стойност представлява разликата между отчетната стойност на актива и неговата остатъчна стойност;

Амортизационна норма - съотношението, което може да бъде изчислено по следните начини /за случая/: като процент - съотношението между амортизируемата стойност, приета за сто, и срока на годност на амортизируемия актив в години; или като коефициент – съотношението между амортизационната квота и амортизируемата стойност.

Начислена амортизация - сборът от амортизациите през отчетните периоди от началото на срока на годност на амортизируемия актив до момента, включително корекциите, извършени от преоценките на амортизациите

Метод на амортизация - начинът, по който се определя размерът на амортизацията през отделните отчетни периоди в рамките на срока на годност на амортизируемия актив.

Вещото лице е посочило, че през порцесинте години, дрежестовот жалбопдател избощо не е е водил сечтеводана точетност и избощо ене запирходили по ендалежиня ред пордибоита от еног недевжими имот.

Международните счетоводни стандарти за финансови отчети /МСФО/ изискват извършване на проверка за обезценка на инвестиционни имоти в края на всеки отчетен период.

Обезценката и амортизацията на активите са различни понятия и коригират тяхната стойност след първоначалното им завеждане в счетоводството на всяко дружество, с изчисления, които се извършват по различен начин и съобразно различни изисквания, което е уредено в съответните счетоводни стандарти, а за отчитане амортизацията на активите се използват различни амортизационни норми, съобразно възприетите методи на амортизация за отделните групи активи.

От всички доказателства по делото, както и от заключението на вещото лице, изготвило съдебно – счетоводната експертиза е видно, че дружеството не е заприходявало актив земя и сгради като ДМА за 2015, 2016 и 2017 година, а има само разходи за придобиване на ДМА, а сметка 241- Разходи за амортизации е без движение- няма осчетоводени амортизации и за 2015, 2016 и 2017 година дружеството не е отчетло проходи и разходи от дейността, няма и извършена обезценка на ДМА. Извършената през 2015 година оценка за определяне на справедливата стойност на оценявания обект за целите на финансовата отчетност е представена по сметка 616-„ Разходи за придобиване на ДМА, но загубата от обезценка на активи се признава веднага като текущ разход за дейността, като следва да намери отражение в ГФО за текущата година, в ГФО не са оповестени каквито и да и било разходи и не е формирана финансов резултат, като статия-предоставени аванси и ДМА в процес на изграждане, по която се отчита земята остава с непроменено салдо за всички ревизирани периоди и представените от жалбоподателя счетоводни данни не водят до извод за реалност на извършената обезценка и нейното надлежно отразяване в счетоводните регистри на жалбоподателя след първоначалното придобиване на актива/ и след неговото завеждане/ като тук изобщо няма заведени ДМА - нито земя, нито сграда.

МСФО изискват извършването на проверка на обезценка на инвестиционния имот на Дружеството в края на всеки отчетен период и по отношение на инвестиционните имоти е прилагало счетоводна политика, която не е съобразена с изискванията на МСФО за извършване на обезценка и за оповестяването и във финансовите отчети като вещото лице е изградило тези свои изводи на база приложените по делото доказателства- заверени финансови отчети, Наред с това, пак заключението на вещото лице А. се установява, че [фирма] действително не е извършило обезценки на недвижимите си имоти към края на всяка година, включена в ревизирания период. Нещо повече дори- от доказателствата по делото е видно, че въпреки, че дружеството е подавало за всяка една от процесните години коригиращи декларации, едва в хода на ревизионното производство излага твърдения, че при подаване на коригиращите декларации неправилно са използвани стойностите в експертизите, изготвени за цели, различни от целите за определяне на справедливата стойност на оценявания обект за финансова отчетност, което е недопустимо, защото ако в действителност е допусната техническа грешка, то жалбоподателят е имал процесуалната възможност в 2 месечен срок, считано от датата на промяната да подаде декларация за промяна на декларираните данни- нещо, което в случая изобщо не е налице. Посоченото твърдение е само и единствено с цел защитната теза на жалбоподателя и то едва след като е издаден РД, с който са предложени да бъдат установени задълженията на ревизирания данъчен субект.

Не е налице извършени действителни обезценки на недвижимите имоти и не са отразени и оповестени във финансовите отчети. Следва да бъде посочено, че ЗМДТ борави със собствено понятие за отчетна стойност на активите- в

разпоредбата на § 1 т.17 от ДР на ЗМДТ, според която <https://web6.ciela.net/FilterPractices/FilterSubItems?practiceButtonText=85:%201%20т.%2017;&documentId=2134174720&act=ЗАКОН%20ЗА%20МЕСТНИТЕ%20ДАНЪЦИ%20И%20ТАКСИ>

"Отчетна стойност" е стойността при счетоводното завеждане на актива или обезценената/преоценената стойност на актива, когато е извършена оценка след първоначалното му счетоводно завеждане. Отчетната стойност може да бъде историческа цена при придобиване при счетоводно завеждане на актива или обезценената / преоценена негова стойност. **Настоящият състав не споделя мотивите на първоинстанционния съд относно обвързващия характер на декларацията по чл. 14, ал. 2 ЗМДТ** относно настъпили промени в обстоятелства от значение за основата за облагане при извършването на ревизия. Декларираните данни и тяхната промяна са обвързващи при издаването на АУЗД по **чл. 107, ал. 3 ДОПК**, доколкото нормата изисква да бъде изчерпан реда по чл. 103 от кодекса - задълженото лице да отстрани несъответствията в декларираните данни. В ревизионното производство органът по приходите има задължението служебно да установи всички факти и обстоятелства от значение за основата и размера на задълженията съгласно **чл. 37, ал. 1 ДОПК**, поради което при издаването на ревизионния акт задълженията следва да се определят като се отчетат всички промени настъпили през ревизираните периоди относно основа за облагане - съответно отчетната стойност на имотите по **§ 1, т. 17 от ДР на ЗМДТ** или данъчната оценка по **приложение 2 от ЗМДТ**.

В конкретния случай основният спорен въпрос по делото е дали дружеството е извършило обезценка на активи и дали те са оповестени/ декларирани пред органите по приходите и от там каква е данъчната основа за определяне на Данък недвижими имоти, както и кога е станало оповестяването на обезценката / кога същата е станала достояние на органите по приходите.

Следва да бъде посочено, че установяване на действителното задължение на задълженото лице е необходимо да се установи дали то е извършило действителна обезценка на недвижимите имоти и тази обезценка дали е била отразена в счетоводството и финансовите отчети на лицето към 1 януари на съответната година и ако е така, тя следва да бъде взета предвид за определяне на отчетната стойност на съответните имоти- в този смисъл е практиката на ВАС, отразена и в **Решение № 1244/30.01.2019 година по адм. дело №9082/2018 година**, в което е посочено, че след като отчетната стойност на имотите е нормативно регламентирана, то съответните задължения за данъка и таксата следва да се определят на база на обективните данни за отчетната стойност, включително и тези за действителните размери на извършената преоценка. В Решение № 10331/28.07.2020 година по адм. дело № 5417/2020 година, в Решение №13666/15.10.2019 по адм.дело №3637/2019 година, в Решение № 6139/23.04.2019 година, в Решение № 8992/07.07.2020 година по адм. дело № 13122/2019 година и редица други е прието, че данъчната оценка на недвижимите имоти що се касае до компонента, „отчетна стойност” се определя въз основа на обективните стойности на този компонент към 1 януари на съответната година и извършената обезценка или преоценка следва да бъде взета предвид при условие, че тя е намерила действително отражение в счетоводството на лицето и неговите финансови отчети към 1 януари на съответната година.

При казаното по-горе в решението твърдените за извършени обезценки на активите / недвижими имоти не са намерили отражение в счетоводството на жалбоподателя и във финансовите отчети на дружеството за ревизираните периоди, като няма намаление съответно отчетната стойност и данъчната оценка на имотите.

Според трайно установената съдебна практика на ВАС” декларирането има значение и е обвързващо, но само дотолкова, доколкото декларираните данни не бъдат опровергани с допустими доказателствени средства в съдебно или

административно производство/ **Решение № 379/10.01.2018 година по адм. дело № 11339/2016 година, Решение № 6920/28.05.2018 година и адм. дело № 13945/2016 година, Решение № 14085/22.10.2019 година по адм. дело № 5909/2019 година.** От доказателствата по делото също е установено , че за процесните периоди жалбоподателят не е внасял данък недвижими имоти, при което общият размер на задължението за ДНИ за трите процесни години е в размер на 15934,05 лева и лихва за забава за несвоевременното внасяне на данъка в размер на 3527,13 лева/ в който смисъл и заключението на вещото лице по Вариант I . Що се касае до извършените съдебно- оценителска експертиза и дадените други варианти в заключението на вещото лице, изготвило съдебно – счетоводната експертиза , то тази оценителска експертиза и останалите варианти отразяват състоянието на имота сега и не може да доведе до извод, че сегашната пазарна оценка или оценка дадена по аналог представлява цена на придобиване, с оглед на което тези оценки не могат да бъдат основа за определяне на Данък недвижими имоти.

След като изобщо няма заведени активи по счетоводни данни, след като няма реално извършена обезценка на недвижимите имоти на жалбоподателя, законосъобразно органите по приходите са приели като основа за облагане цената на придобиване на недвижимите имоти като основа за облагане с данък недвижими имоти като отчетна стойност,която стойност е по-висока от данъчната оценка / в който смисъл е и заключението на вещото лице, изготвило съдебно- счетоводната експертиза по първи вариант,който вариант настоящият съдебен състав намира за съответен на събраните доказателства. На тази плоскост, законосъобразно органите по приходите са определили размер на данъка за 2015 година- 5311,35 лева и начислена лихва в размер на 903,11 лева, за 2016 година размер на данъка 5311,67 лева и лихва в размер на 812,26 лева/ за несвоевременното внасяне и за 2017 година 5311,35 лева и лихва за забава в размер на 542,20 лева . По отношение на

Правната уредба на местните такси се намира в Глава трета- Местни такси на ЗМДТ, а в раздел първи е регламентирана таксата за битови отпадъци.На общините е предоставено правото да събират местни такси, подробно и изрично изброени, измежду които и такса за битови отпадъци- чл.6 от Закона. Легално определение на понятието „битови отпадъци” е дадено в разпоредбата на параграф 1,т.7 от ДР на ЗМДТ, според която „битови отпадъци” са тези, които се получават в резултат на жизнената дейност на хората по домовете, дворните места, в административните, социалните и други обществени сгради. Законодателят е приравнил изрично към тях и отпадъците от търговските обекти, занаятчийските дейности, предприятията, обектите за отдих и забавление, когато нямат характер на опасни отпадъци и в същото време тяхното количество или състав няма да попречи на третирането им съвместно с битовите.В чл.9 от Закона на местните данъци и такси е предоставено правото на Общинския съвет да приема Наредба за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги, като от 01.01.2003 година събирането на местните такси е предоставено на съответната общинска администрация, като по този начин приходите от местни такси постъпват в бюджета на съответната община.Видът на местните такси е определен в чл.7 от Закона- прости и пропорционални.

В чл.62 от ЗМДТ е посочено, че таксата за битови отпадъци се заплаща за услугите по събирането, извозването и обезвреждането в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, както и за поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места.По този начин законодателят е диференцирал отделно три вида услуги- сметосъбиране и сметоизвозване,

обезвреждането на отпадъците в депа или други съоръжения на битови отпадъци и поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване. Размерът на таксата се определя по отделно за всяка една от предоставените услуги- събиране и сметоизвозване; обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения; чистота на териториите за обществено ползване. Съгласно чл.66 от Закона, таксата е в годишен размер за всяко населено място с решение на Общинския съвет въз основа на План-сметка за всяка дейност, включваща необходимите разходи за, осигуряване на съдове за съхраняване на битовите отпадъци - контейнери, кофи и други. Легално определение на "Съдове за битови отпадъци" е дадено в параграф 1, т.9 от ДР на Закона за местните данъци и такси, според която съдове за битови отпадъци са контейнери, кофи, кошчета на обществени места, в които се изхвърлят битови отпадъци, както и полиетиленови чувалчета за разделно събиране, /събиране на битовите отпадъци и транспортирането им до депата или други инсталации и съоръжения за обезвреждането им, за проучване, проектиране, изграждане, поддържане, експлоатация, закриване и мониторинг на депата за битови отпадъци или други инсталации или съоръжения за обезвреждане на битови отпадъци, почистване на уличните платна, площадите, алеите, парковете и другите територии от населените места, предназначени за обществено ползване, границите на районите и видът на предлаганите услуги почл.62/ посочени по горе/ в съответния район, както и честотата на сметоизвозване се определят със Заповед на Кмета на общината и се обявяват публично до 30 октомври на предходната година, а за имоти, намиращи се извън районите, в които общината е организираща събиране и извозване на битови отпадъци, се събира такса за ползване на депо за битови отпадъци и/или за поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване. Данъчно задължени лица за заплащане на такса битови отпадъци са лицата по чл.11/аргумент от изричното препращане на чл.64 от ЗМДТ- а това са според чл.11 от ЗМДТ са собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти, собственикът на сграда, построена върху държавен или общински поземлен имот, при учредено вещно право на ползване, данъчно задължен е ползвателят, а при концесия данъчно задължен е концесионерът. В чл.10 от ЗМДТ е посочено, че с данък върху недвижимите имоти се облагат разположените на територията на страната сгради и поземлени имоти в строителните граници на населените места и селищните образувания, както и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по [чл. 8, т. 1](#) от Закона за устройство на територията и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон, В следващите алинеи на чл.10 от ЗМДТ са визирани изключенията за облагане с данък върху недвижимите имоти-не се облагат с данък поземлените имоти, заети от улици, пътища от републиканската и общинската пътни мрежи и железопътната мрежа, до ограничителните строителни линии, поземлените имоти, заети от водни обекти, държавна и общинска собственост и земеделските земи и горите, с изключение на застроените земи - за действително застроената площ и прилежащия ѝ терен, както недвижимите имоти с данъчна оценка до 1680 лева включително.

От своя страна, легално определение на понятието „жилищна сграда“ е дадено в параграф 1, т.29 от ДР на ЗУТ, според която "Жилищна сграда" е сграда, предназначена за постоянно обитаване, и се състои от едно или повече жилища, които заемат най-малко 60 на сто от нейната разгъната застроена площ, а "Жилище" е съвкупност от помещения, покрити и/или открити пространства, обединени функционално и пространствено в едно цяло за задоволяване на жилищни нужди. **По силата на чл. 21.ал. 1** от ЗМДТ „Данъчната оценка на недвижимите имоти на предприятията, е по-високата между отчетната им стойност и

данъчната оценка съгласно приложение № 2, а за жилищните имоти - данъчната им оценка съгласно приложение № 2.“

Настоящият съдебен състав намира, че тук е мястото да се направи разграничение между понятието „такса“ и „данък“. Таксите са вид публично държавно вземане, подобно на данъците и те се определят едностранно от държавата, но за разлика от данъците, при тях е налице насрещна престация под формата на услуга. За разлика от гражданскоправните вземания не винаги има еквивалентност между същността на таксата и стойността на услугата. При определянето на таксите, подобно на данъците, се използва властническият метод на правно регулиране. Плащането им е скрепено с държавна принуда. Данъкът е парично невъзвръщаемо и едностранно установено плащане в полза на държавата, неизпълнението на което също е скрепено с държавна принуда, но за разлика от таксите, при данъците не е необходимо извършването на насрещна престация от страна на държавата, докато при таксата основно и същественото е, че държавата дължи на данъчно задълженото лице насрещна престация под формата на услуга. И данъкът и таксата, са финансови плащания, методът на правно регулиране е властнически, но таксата има възмезден характер (плаща се за получаването на услуга).

От събраните доказателства и предвид обстоятелството, че имотът на жалбоподателя е нежилищен и е данъчно задължено лице по смисъла на чл.64 от ЗМДТ във връзка с чл.11 от ЗМДТ и дължи Такса битови отпадъци за имотите си. В чл.67,ал.1 от ЗМДТ е посочено/ пак в редакцията, действаща към ревизираните периоди, че таксата се определя в левове според количеството на битовите отпадъци. В алинея втора на текста е посочено, че когато не може да се установи количеството на битовите отпадъци по ал. 1, размерът на таксата се определя в левове на ползвател или пропорционално върху основа, определена от общинския съвет, като при определяне размера на таксата в зависимост количеството на битовите отпадъци се включват разходите по [чл. 66, ал. 1, т. 1, 2 и 3](#). Таксата за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване в населените места се определя в левове на ползвател или пропорционално върху основа, определена от общинския съвет и се заплаща по ред, определен от общинския съвет.

Не се събира такса за-услугата по [чл. 62, т. 1](#) и дейността по третиране на битовите отпадъци - част от услугата по [чл. 66, ал. 1, т. 2](#), за имоти, които попадат в райони, в които тези услуги не се предоставят от общината, услугата по [чл. 62, т. 1](#) и дейността по третиране на битовите отпадъци - част от услугата по [чл. 66, ал. 1, т. 2](#), когато имотът е незастроен или не се ползва през цялата година и е подадена декларация по образец и ред, определени с наредбата по [чл. 9](#), от задълженото лице до 31 октомври на предходната година в общината по местонахождението на имота, услугата по [чл. 62, т. 1](#), когато задължените лица са сключили договор за обслужване с лица, получили регистрационен документ по [Закона за управление на отпадъците](#) за събиране и транспортиране на битовите отпадъци до съответните съоръжения и инсталации, и са декларирали по ред, определен с наредбата по [чл. 9](#), това обстоятелство до 31 октомври на предходната година в общината по местонахождението на имота.

В чл.18 от Наредбата за определяне на местни такси и администрирана не цени на услуги предоставяни от Столична община е посочено, че Такса за битови отпадъци се заплаща за услугите по събиране, извозване и обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, както и за поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване. Таксата се определя в годишен размер с решение на Столичния общински съвет ежегодно въз основа на одобрена план-сметка, включваща необходимите разходи за всяка дейност поотделно. Когато

до края на предходната година Столичният общински съвет не е определил размера на таксата за битови отпадъци за текущата година, таксата се събира на база действащия размер към 31 декември на предходната година. Таксата се заплаща от собственика на имота, а при учредено вещно право на ползване - от ползвателя. При концесия таксата се заплаща от концесионера. Не се събира такса за битови отпадъци за имоти публична общинска собственост. Собственикът на сграда, построена върху държавен или общински поземлен имот, заплаща такса за битови отпадъци и за този имот или съответната част от него. За имот държавна или общинска собственост, таксата за битови отпадъци се заплаща от лицето, на което имотът е предоставен за управление. Не се събира такса за битови отпадъци за услугите предоставени на молитвени домове, храмове и манастири, в които се извършва богослужерна дейност от законно регистрираните вероизповедания в страната. В чл.19 от Наредбата/ в редакцията, действаща към процесните периоди е посочено, че до 30 септември кметовете на райони изпращат в Дирекция "Икономика и търговска дейност" - Столична община предложения за границите на районите, в които ще се извършва организирано сметосъбиране и сметоизвозване и въз основа на постъпилите предложения по ал. 1 в срок до 30 октомври на предходната година кметът на Столична община издава заповеди, определящи границите на районите, в които ще се извършва организирано сметосъбиране и сметоизвозване, вида на предлаганите услуги и честотата на сметоизвозване. Заповедите се обявяват публично чрез районните администрации и в Интернет сайта на Столична община. По аргумент от нормата на ал.5 -за имоти на предприятия и граждани, попадащи извън границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване, се събира такса за обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения и за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване в размер пропорционален в промили на отчетната стойност на имотите на предприятията, респ. на данъчната оценка на имотите на гражданите. В чл.20 от Наредбата е визирано, че Такса за битови отпадъци се заплаща на четири равни вноски в следните срокове: до 30 април, до 30 юни, до 30 септември и до 30 ноември на годината, за която се дължи, като таксата се администрира и събира от Дирекция "Приходи и администриране на местни данъци и такси" - Столична община. По силата на чл.21 от Наредбата за новопридобити имоти такса за битови отпадъци се събира от началото на месеца, следващ придобиването на имота. В чл.22 от Наредбата е доуточнено, че Такса за битови отпадъци за нежилищни имоти на предприятията се определя: според количеството на битовите отпадъци съобразно вида и броя на съдовете за съхраняването им и честотата на сметоизвозване; чрез пряко договаряне; пропорционално в промили. В чл.23,ал.1 от Наредбата е посочено, че <https://sofia.obshtini.bg/list?action=inlinks&uniqueId=243444&pId=33844368> (Изм. и доп. - Решение № 313 по Протокол № 19 от 28.06.2012 г.) за определяне на такса за битови отпадъци за нежилищни имоти на предприятията, попадащи в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване, по реда на чл. 22, т. 1 предприятията подават в срок от 1 октомври до 30 ноември на предходната година до кмета на Столична община чрез Дирекция "Икономика и търговска дейност" декларация по образец ([Декларация № 1](#)) в два екземпляра за вида и броя на съдовете за съхраняване на битови отпадъци, които ще се използват през годината. В седемдневен срок от подаване на декларацията по ал. 1 Дирекция "Икономика и търговска дейност" изпраща екземпляр от нея в Дирекция "Приходи и администриране на местни данъци и такси" за изчисляване размера на дължимата такса за битови отпадъци и в Столичен инспекторат - за контрол.

Столичният общински съвет определя размера на таксата за битови отпадъци на един съд за една година за всеки район на Столична община при определена честота

на сметоизвозване в левове, в зависимост от вида и обема на съда, като цена на услугите по сметосъбиране и сметоизвозване, и обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци. Освен таксата по ал. 3 предприятията заплащат и такса за услугата по поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване в размер, пропорционален в промили на отчетната стойност на имотите. **Член. 26. ал. 1, от Наредбата** (Доп. - Решение № 26 по Протокол № 56 от 28.01.2010 г., в сила от 1.01.2011 г.) постановяване, че <https://sofia.obshtini.bg/doc/251494/0/?accessCode=7KIDBdrxiTRRwwYDu0eTag==> Извън случаите на чл. 23 и чл. 24 такса за битови отпадъци на нежилищни имоти на предприятията се определя пропорционално в промили на база отчетна стойност на имотите, като разпределението на размера на промила е както следва: за сметосъбиране и сметоизвозване; за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения; за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване.

От доказателствата по делото и видно, че в периода 01.01.2015 година-31.12.2017 година, жалбоподателят не е подал декларация по чл.23, ал.1 от Наредбата за нежилищен имот за вида и броя на съдовете за съхранение на битови отпадъци, които ще се ползват през съответната година, както и не е подадена молба по чл.24, ал.1 от Наредбата за определяна на такса битови отпадъци за нежилищни имоти на предприятия чрез пряко договаряне с фирми. Но през 2016 и 2017 година жалбоподателят е подал декларация, че имотът няма да се ползва- Декларация по чл. 27, ал. 2 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община (НОАМТЦУПСО) вх. № [ЕГН]/29.12. 2015г., за освобождаване от такса „сметосъбиране и сметоизвозване” с мотив, че няма да ползва имота през 2016г. (том I/222) и Декларация по чл. 27, ал. 2 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община (НОАМТЦУПСО) вх. № [ЕГН]/08.12. 2016г., за освобождаване от такса „сметосъбиране и сметоизвозване” с мотив, че няма да ползва имота през 2017г. (том I/221). Не се установяват данни за подавана от [фирма] Декларация по чл. 27, ал. 2 НОАМТЦУПСО за 2015г.

По аргумент от нормата на чл.67, ал.2 от ЗМДТ и чр.26, ал. от НОАМТЦУСО таксата за битови отпадъци за нежилищни имоти на предприятията се определя пропорционално в промили на база отчетната стойност на имота.

За 2016 и 2017 година предвид подадените Декларации по чл.27, ал.2 от Наредбата не му начисляване такса за услугата за сметосъбиране и сметоизвозване за тези два периода, който факт не се оспорва от самото дружество. Наред с това, не се оспорва установява публично общинско вземане за ТБО за процесния имот, по отношение на предоставяне на регламентирани услуги от дейността по сметосъбиране и сметоизвозване, обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения и поддържане чистотата на териториите за обществено ползване, като основният спор се свежда до 2015 година, като се спори само и единствено относно компонента на такса битови отпадъци за сметосъбиране и сметоизвозване за този период, тъй като за 2015 година е налице правен вакуум, породен от това, че едва на 06.01.2015 година жалбоподателят е получил въпросният имот и не е имал възможност да подаде декларация за него за освобождаване от заплащане на Такса битови отпадъци. Но доказателства, че през 2015 година жалбоподателят не е генерирал отпадъци по делото липсват. Самият факт, че в началото на 2015 година имотът отново е възложен на жалбоподателя, не води до извод, че през този период 2015 година той не е бил ползван от него и оттам по отношение на същия имот не е генерирал отпадъци.

Напротив установи се , че престирането на услугите по събирането, извозването и обезвреждането на депа или други съоръжения на битовите отпадъци, както и за поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване е осъществено от страна на Столична община, като както от доказателствата по делото, така и от заключението на вещото лице, изготвило съдебно-икономическата експертиза, неоспорена от страните, което настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвено се установява, че процесният имот е разположен на [улица]/ продължение на Околовръстния път на С. в този участък при [улица], в[жк], С., като достъп до имота е възможен през [улица]от югозапад през [улица]от северозапад и чрез улица тупик откъм [улица], като при извършените Справки в Столичен инспекторат на СО относно извършването на услугите по сметосъбиране, сметоизвозване, обезвреждане на битови отпадъци и поддържане чистотата на териториите за обществено ползване около процесните имоти през 2015 година, 2016 и 2017 година на вещото лице е предоставена информация въз основа на която е посочило ,че земята и сградата на [улица] попадат в границите на организираното сметосъбиране за район „ О. купел“ на СО, в сектор 5 съгласно оперативен план за съответните години. За периода 2015-2016 година услугите по сметосъбиране и сметоизвозване на битови отпадъци, както и поддържане на териториите за обществено ползване са извършвани от фирма [фирма], а за 2017 година от [фирма]. В периода 2015-2017 година на [улица],84 А е бил разположен един контейнер 110 л. и е бил извозван два пъти седмично, като [улица]е бил включен в зимни и летни оперативни планове като улица с масов градски транспорт и са извършвани дейности по улично почистване, заложен в летни и зимни оперативни планове. За периода 01.04.31.10 на съответната година дейностите „ ръчно метене на тротоари, улични платна, алеи, спирки на МГТ, пешеходни подлези, надлези и други са изпълнявани 22 пъти месечно, а в периода 01.11-31.12 и периода 01.01.-31.03. на съответните години средно по 8-15 пъти месечно според метеорологичните прогнози и състояние в съответната година. Вещото лице посочва още, че дейността „ миене с автоцистерна с маркуч на улици ,тротоари, площи, спирки на МГТ, велоалеи в обхвата на тротоарите и други места за обществено ползване е изпълнявана в периода 01.04.-31.10 на съответната година както следва – за 2015 година-2016 година-3 пъти годишно, а през 2017 година-4 пъти годишно и дейностите по измиване и лятно почистване на територията на Район „ О. купел“ са извършвани съобразно утвърдени оперативни планове за съответните години. Между страните няма спор, че Столична община е предоставяла и трите вида услуги по [чл. 62 ЗМДТ](#), както и, че са налице Заповеди на Кмет на Столична община по [чл. 63, ал. 2 ЗМДТ](#) за определяне вида и границите на районите, в които се предоставят от общината трите вида услуги, а също и че е налично регионално депо за отпадъците, както и че налице изрична правна норма в Наредбата – чл.22 , според която Такса за битови отпадъци за нежилищни имоти на предприятията се определя според количеството на битовите отпадъци съобразно вида и броя на съдовете за съхраняването им и честотата на сметоизвозване.

От доказателствата по делото, както и от заключението на вещото лице,изготвило съдебно-икономическата експертиза/ основна,неоспорена от страните,която настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвена е видно, че за всички процесни години и по отношение на процесния имот на жалбоподателя чрез сключени договори със специализирани фирми за предоставяне на тези услуги Столична община е заплащала извършени услуги за сметосъбиране и сметоизвозване,услуги по обезвреждане на битови отпадъци в депа или в други съоръжения и поддържането на чистотата на териториите за

обществено ползване в имота на жалбоподателя , а всички тези дейности услуги са извършвани ежедневно от наетите фирми, като са съставени и подписвани всички необходими документи за установяването им.

Установено е , че действително Столична община е предоставила услугите по чл.62 от ЗМДТ съгласно чл.66,ал.1,т.4 от ЗМДТ, като услугите по обезвреждане на битови отпадъци в депа и/ или други съоръжения и поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване не са свързани с обслужването на конкретни недвижими имоти, собственост на физически или юридически лица, нито с генерирането на битов отпадък, а така също и с ползването на тези две предоставени услуги, тъй като отговорността за носенето на тези задължения е обща за всички собственици на недвижими имоти, притежавани на територията на Столична община и принципът е таксата да се заплаща и при неползването на конкретния имот, като е достатъчно да е доказано реалното и предоставяне и затова законодателят е обособил извършването на всяка дейност от дейностите като самостоятелен вид услуги за предоставяне на общината, за която се дължи такса. По отношение на недвижимия имот- земя за ревизираните периоди от 01.01.2015 година до 31.12.2017 година органите по приходите са определил размера на ТБО по реда на чл.22,т.3 от Наредбата, като за 2016 година и 2017 година за имота не е определена и начислявана такса за услугата по сметосъбиране и сметоизвозване ,предвид подадената декларация от страна на жалбоподателя .

Законосъобразно органите по приходите са установили задължения за Такса битови отпадъци в размер на 64019,48 лева за 2015 лева,2016, 2017 година и лихва в размер на 15 511,99 лева/ който размер е посочен в заключеното на вещото лице, изготвило съдебно- счетоводната експертиза, по вариант I ,като е използвана основа за облагане – цената на придобиване на имота.

От доказателствата по делото също е установено,че за през тези три периода жалбоподателят не е внасял такса битови отпадъци и законосъобразно органите по приходите са начислили и лихва за забава за невнесените в срок ТБО по реда на чл.175 от ДОПК.

С оглед изхода на спора, претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски е неоснователна. В полза на ответника по жалбата следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 3500 лева.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски.Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт,с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция.Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия

Воден от гореизложеното и на основание чл.160,ал.1 ДОПК,Административен съд-София град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА НА [фирма] [населено място] **срещу Ревизионен акт № СФР18-РД-77-88/06.11.2018 година,издаден от Е. К. К.- Началник отдел“ Ревизионен контрол“ при СО и М. Б. С.- главен инспектор по приходите-ръководител на ревизията, потвърден с Решение № СОД19-**

РД28-4/25.01.2019 година на Кмет на Столична община, с който са установен задължения за Данък недвижими имоти и Такса битови отпадъци за 2015,2016 година и 2017 година и е начислена лихва за забава в общ размер на 98 992,65 лева- в това число Данък недвижими имоти- 15 934,05 лева и лихва ДНИ 3527,13 лева, за Такса за битови отпадъци -64 019,48 лева и лихва за ТБО В РАЗМЕР НА 15 511,99 лева за периода от 01.01.2015 година -31.12.2017 година. ОСЪЖДА [фирма] ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА КМЕТ НА СТОЛИЧНА ОБЩИНА СУМАТА ОТ 3500 ЛЕВА- ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

На основание чл.138 АПК,препис от решението да се изпрати на СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на 160,ал.6 ДОПК,вр. с чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: